

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **R. N.,** zastoupený Mgr. Michalem Poupě, advokátem se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2017, č. j. CPR-10038-5/ČJ-2017-930310-C232, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2017, č. j. 11 A 149/2017 – 18,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2017, č. j. 11 A 149/2017 – 18, **se zrušuje** a věc **se vrací** Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci byla samostatným rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 10. 3. 2017, č. j. KRPA-87376-15/ČJ-2017-000022-ZAM (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uložena povinnost nahradit náklady spojené s řízením o správním vyhoštění. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl pro nepřípustnost.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu. V podání ze dne 16. 8. 2017 reagujícím na usnesení, jímž městský soud vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku za žalobu, žalobce uvedl, že osvobození od soudních poplatků v této věci plyne přímo ze zákona o soudních poplatcích, a současně soud požádal, zřejmě z opatrnosti, o osvobození

od povinnosti poplatek zaplatit. Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným usnesením (dále jen „městský soud“ a „napadené usnesení“) osvobození od soudních poplatků nepřiznal. V odůvodnění uvedl, že neshledal osvobození od soudních poplatků ze zákona, proto žalobce vyzval k doložení majetkových poměrů. Ve stanovené lhůtě však žalobce na výzvu soudu nereagoval.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti napadenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítá nesprávné právní posouzení městským soudem.

[4] Stěžovatel namítá, že výzva městského soudu k zaplacení soudního poplatku byla nedůvodná, protože podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, je od poplatku osvobozen cizinec mimo jiné u rozhodnutí o správním vyhoštění. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v rámci řízení o správním vyhoštění a týká se povinnosti uhradit náklady tohoto řízení. Stěžovatel zdůrazňuje, že pouze z administrativních důvodů bylo o nákladech řízení rozhodnuto samostatným rozhodnutím. Na napadené rozhodnutí je proto nutné hledět jako na rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť je jeho součástí. V daném případě je tak stěžovatel osvobozen od povinnosti k placení soudního poplatku za podanou žalobu ze zákona. Opačný výklad považuje za formalistický a v rozporu s čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Stěžejní otázkou je posouzení, zda se na stěžovatele vztahovalo osvobození od soudního poplatku ze zákona, nebo zda bylo na místě rozhodovat o osvobození od soudního poplatku podle § 36 odst. 3 s. ř. s.

[7] Dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona o soudních poplatcích se od poplatku osvobozuje *cizinec v řízení ve věcech mezinárodní ochrany, dočasné ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení zajištění, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, a v řízení o propuštění cizince ze zajištění*“ (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem).

[8] Skutkově a právně (téměř doslovně) totožnou kasační stížností se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 10. 1. 2018, č. j. 2 As 419/2017 – 16 (dostupný stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz), a v této věci není důvod pro odchylné posouzení. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v rámci řízení o správním vyhoštění. V tomto řízení správní orgán prvního

stupně rozhodl o správním vyhoštění stěžovatele a samostatným rozhodnutím o povinnosti uhradit náklady spojené s tímto řízením. Správnímu orgánu prvního stupně nic nebránilo rozhodnout o věci jedním rozhodnutím. Vydání dvou rozhodnutí (namísto jednoho) je tak pouze projevem administrativního postupu správního orgánu. Napadené rozhodnutí o nákladech řízení tudíž obsahuje výrok závislý na rozhodnutí o správním vyhoštění, a to i přesto, že byl obsažen v samostatném rozhodnutí. Přezkum takového rozhodnutí proto musí probíhat na základě shodných procesních pravidel, jako kdyby byl výrok o nákladech součástí jednoho rozhodnutí společně s výrokem ve věci samé. Na stěžovatele se proto v případě podání správní žaloby proti napadenému rozhodnutí vztahuje zákonné osvobození od soudního poplatku podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona o soudních poplatcích. Jelikož tedy výzva městského soudu k zaplacení soudního poplatku za žalobu (č. l. 12 spisu městského soudu) nebyla v souladu se zákonem (žalobce je *ex lege* v této věci povinnosti platit soudní poplatek zproštěn), bylo by chybným postupem, kdyby městský soud na základě pravomocného rozhodnutí o neosvobození od soudního poplatku vydal novou výzvu k zaplacení soudního poplatku za žalobu, nebo dokonce později řízení pro nezaplacení soudního poplatku zastavil.

[9] Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 11. 2. 2015, č. j. 2 Azs 232/2014 – 21, kde uvedl, že se *„přiklonil k rozšiřujícímu výkladu pojmu „rozhodnutí o správním vyhoštění“ tak, že pro účely rozhodování o osvobození od soudních poplatků, tedy pro účely poskytnutí dobrodiní (výhody) žalobci ve správním soudnictví, pod tento pojem zařadil i rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění.“*

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je kasační stížnost důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu